

Ejby tirsdag d. 28. november 2006

Til medlemmerne af Folketingets Uddannelsesudvalg

Hvad er det, der bliver gjort ved den danske folkeskole, og dermed ved de vilkår, jeg som lærer, skal arbejde under ???

Jeg har i eftermiddag været til møde - igen - igen .
Denne gang om arbejdsvilkår, om overenskomst, om arbejdstidsregler og om vilkårene, der skal arbejdes under efter kommunesammenlægningen.

Jeg må sige, at jeg nærmer mig med hastige skridt grænsen for, hvad jeg vil være med til, og nu er jeg på sin vis lidt sur over, at jeg ikke er tre – fire år ældre. For så havde jeg ganske enkelt sagt stop, og ladet den synkende skude sejle sin egen sø.

Så er det, jeg tænker på alle de mange år - 30 år den 1. februar 2007 – hvor jeg har elsket at undervise.

Hvor jeg har lagt mit hjerteblod i den danske folkeskole. Hvor jeg har brugt RIGTIG MEGET tid på at udvikle og finde på nye måder, at komme ind til og løfte de kære unger, der har været givet i min varetægt, både fagligt men så sandelig også socialt.

I al beskedenhed tør jeg godt vove pelsen og påstå, at jeg har gjort det rigtig rigtig godt.

Altid været med på ideer, som jeg har kunnet se effekten af, fordi jeg har troet, at det nyttede at kaste sig ud i nye tiltag.

Afleveret rigtig mange velformulerede og studieparate unge mennesker videre i uddannelsessystemet. Sørgt for, at de unge, der ikke kunne eller ville læse videre, også fandt deres ståsted, lige der hvor de kunne finde sig til rette.

Nu har jeg jo så også efterhånden set en del af de unge, jeg mødte i starten af min lærergerning, kommende med deres små pageder, og aflevere dem til skolestart og videre skolekarriere.

I alle årene har jeg haft et glimrende samarbejde med forældregrupperne og har siden 1992 systematisk evalueret alle aktiviteter i klassen sammen med børnene og deres forældre. Jeg har siden 1981 arbejdet i team med 2 til 3 kollegaer, hvor vi har planlagt undervisningen sammen, således at vi kunne få alle faglige kompetencer dækket til undervisningen af de unger, vi havde i klassen.

For øjeblikket sidder vi så på skolen og bruger megen tid på at finde ud af hvordan - og ikke mindst HVORFOR – vi skal til at bruge oceaner af tid på at lave elevplaner, der skal beskrive alle aspekter af alle fag 2 gange årligt om alle elever i de klasser vi underviser.

Her er vi virkelig ude, hvor det føles som fuldstændig håbløst spild af tid. Alle skoler i Danmark finder deres egen lokale måde at gøre dette tåbelige arbejde på. Det er blevet pålagt os fra oven.

Vi har ikke på noget tidspunkt haft det behov selv. Det er utilsløret et kontrolsystem, der formodentlig skal og kan bruges til at sammenligne, hvor *god* den ene skole er i forhold til den anden ? !!

I den organisering, vi har på min arbejdsplads, er det fuldstændig unødvendigt. Vi har tæt samarbejde med forældrene. Vi laver mange skriftlige informationer om det arbejde, vi skal til at lave og om det arbejde vi har gennemført. Vi har flot opbakning til vores arrangementer og møder, både klasseforældremøder og skole-hjem samtaler.

De få forældre, det nogle gange kniber med at få til klasseforældremøder, kan heller ikke bruge en skriftlig redegørelse på flere sider i "vores sprogkode" til noget som helst. I deres tilfælde skal der oftest andre ting til. Men det skal komme fra "udenomsværket" omkring skolen – psykologer, sagsbehandlere m.v. og der skal man, i al fald herude på landet, virkelig ruste sig med tålmodighed, hvis man skal have nogen som helst hjælp hentet der.

Før man fandt på alt det, der nu vælter ind over os, var netop den manglende hjælp fra det jeg kalder "udenomsværket" virkelig min allerstørste frustration i lærerarbejdet.

Men nu hober frustrationerne sig op:

- Der snakkes fra politisk hold nedsættende om den indsats, der bliver ydet i folkeskolen – jeg har som sagt leveret mit hjerteblood og rigtig meget tid (spørg bare mine egne børn) der i hele 30 år !!
- Ja - den allerhøjeste myndighed indenfor området er ærlig talt en slet skjult folkeskolelærerhader.
- Man tillader sig fra statsministerens side at snakke om "rundkredspædagogik" – "og nu må vi snart til at lære børnene noget"
- der hældes den ene efter den anden opgave i hovedet på os. Hver gang, der bliver nævnt et problem, skal skolen klare det
- Forældrene synes mere og mere at have den mening, at skolen er der, hvor deres barn skal være, hvis der ikke er noget andet mere interessant eller morsomt tilbud, man kan benytte
- nogle forældre har fået det indtryk, at lærere kan man tale til og om i nedværdigende eller uforskammede vendinger – på den anden side, det er jo præcis det, de oplever fra myndighedernes og mediernes side
- så ærlig talt hvorfor ikke ?

- Alle mulige tiltag, uden nogen som helst videnskabelig dokumentation, kun ideologi. Der skal vi bruge vores tid - som man så i øvrigt også skærer ned i – for vores kommune er en af dem, der ikke lige får nogen god økonomi ud af sammenlægningen.

Da jeg var ung lærer, var jeg vældig indigneret over lærere i slutningen af 50'erne, der ikke ville være med på alle de nye og sprudlende ideer, jeg selv syntes jeg havde.

Ikke i min vildeste fantasi troede jeg, at jeg ville blive bragt der hen, hvor den gerning, som jeg virkelig har valgt med omhu i en ret tidlig alder, skulle gå hen og blive en pestilens, hvor det, der virkelig vinker positivt i horisonten, er efterlønsalderen.

Faktisk elsker jeg at lærer børn en masse !

Jeg er rigtig god til at få børn til at lære sig at læse og skrive.

Jeg er rigtig god til at lave spændende undervisningsmaterialer.

Jeg er rigtig god til at organisere gode læringsmiljøer.

Jeg er rigtig god til at dele og formidle ideer med kollegaer.

Jeg er alt i alt rigtig god til at være lærer, men jeg er også ved at være rigtig godt træt af at blive :

desavoueret

nedgjort

pålagt urimelige opgaver

få forringet mine muligheder for det væsentlige ved arbejdet

få forringet mit økonomiske råderum for mit undervisningsarbejde

Jeg er jo en repræsentant for en gruppe af rigtig mange lærer, der inden for en overskuelig fremtid går på pension. Hvis det skal kunne lade sig gøre at fylde de huller, der opstår, når vi rigtig mange overlader stafetten til nye lærere, så skal der gøres noget meget snart ved holdningen til lærere og det arbejde vi udfører. Før i tiden var det meget almindeligt at læreres børn, læste til lærere. Det har man virkelig forstået at sætte en stopper for. Med sikkerhed vil mine børn aldrig nogensinde gå ind i den sektor. Og helt ærligt er det ikke så lidt synd for fremtidens børn, for de ville nemlig have været blevet helt fantastiske til det begge to. Sønnen gik 1 år på seminariet, men bedyrede så, at han altså ikke ville behandles sådan, som vi hans forældre, bliver behandlet. Så han har valgt en helt anden retning.

Hvis det skal være sådan, at man nærmest skal fange unge mennesker, der måske helst slet ikke ville læse, ind, for at få nogen til at uddanne sig til så vigtig en opgave som undervisningen af de kommende generationer, så skal vi da bare se, hvordan folkeskolen er hurtigt på vej ud i katastrofer, der langt overgår de meget omtalte Pisa undersøgelser, som bliver brugt til fuldstændigt at "kaste barnet ud med badevandet".

Det her brev er på opfordring fra min kredsforkvinde – i virkeligheden er jeg uhyggeligt tæt på bare at kaste håndklædet i ringen - men så sagde hun, at de politikere, der sidder i undervisningsudvalget vel egentlig har krav på at vide, hvordan en helt almindelig lærer har det med den måde man behandler folkeskolen og dens ansatte - det er så hermed gjort

Venligst Vibeke Egede folkeskolelærer siden 1.februar 1977.